

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. április 4.
(húsvétvasárnap)

Horváth Géza

TUDOM, AZ ÉN MEGVÁLTÓM ÉL !

Énekek: 348; 357,1-3, 6-7

Alapige: Jn 20,1-9

Imádkozzunk!

Hálaadással magasztalunk téged ezen az ünnepen, feltámadott, élő Urunk, Jézus Krisztus, aki testileg az Atya jobbján ülsz és esedezel érettünk. Köszönjük ennek a szép éneknek is a sorait, melyben megvallhattuk, hogy a mennyei seregekkel együtt mi is szeretnénk ünnepelni és zengeni a felett való örömünket, hogy legyőzött a halál, és Pál apostollal együtt mi is vallhatjuk és mondhatjuk: halál, hol a te diadalod? Halál hol a te fullánkod? De hála legyen az Istennek, aki a diadalt adja nekünk, a mi Urunk, Jézus Krisztus által, „feltámadt hős, dics’ neked”!

Egész szívünk és életünk hadd magasztaljon téged, nemcsak azért, mert kérhetjük, hogy részeltess feltámadásodnak drága ajándékaiban, hanem azért, mert már részeltettél bennünket abban, és már haszonélvezői vagyunk a te feltámadásod erejének és csodájának, akik új életben járunk! Köszönjük, hogy így hoztál ki bennünket halálból az életre, sötétségből a világosságra azért, hogy már e földön az örök élet a mienk legyen, és még a halálunk és az elmúlásunk felé is reménységgel nézzünk, várva azt az órát, amelyben elviszed elkészített menyasszonyodat.

Urunk, kérünk, áldd meg a mi ünnepünket, hiszen ebbe az ünnepbe sajnos szomorúság is vegyül! Már a második húsvétot ünnepeljük úgy, hogy nem a templomban vagyunk, és nincs itt a gyülekezet. Engedd hitben érzékelnünk mégis azt, hogy a gyülekezet ma is templomban van, mert a te néped ma is készséggel sietett, ha nem is az utcákon át, hanem a technikai eszközökön keresztül, hogy része legyen a közös ünneplésnek. Engedd átélünk a csodát hitben, reménységben, szeretetben, Urunk, hogy valóban most sokan vagyunk együtt hatalmas színed előtt, magasztalva téged, hogy nem lehet a te ügyedet legyőzni, országodat eltiporni, mert te vagy a győztes Úr és Király!

TUDOM, AZ ÉN MEGVÁLTÓM ÉL

Kérünk, hogy nyisd meg nekünk az ígét, és adj belőle üzeneteket a mi számunkra! Tápláld a mi lelkünket hozzánk illő eledellel! Hallgass meg minket kegyelmedből, irgalmadból, szeretetedből, Jézusért!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígétét olvasom a János írása szerinti evangélium 20. fejezetének 1-9. terjedő verseiből a következőképpen: *„A hétnek első napján pedig jó reggel, a mikor még sötétes vala, odaméne Mária Magdaléna a sírhoz, és látá, hogy elvétellett a kő a sírról. Futa azért és méne Simon Péterhez és ama másik tanítványhoz, a kit Jézus szeret vala, és monda nékik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették őt. Kiméne azért Péter és a másik tanítvány, és menének a sírhoz. Együtt futnak vala pedig mindketten: de ama másik tanítvány hamar megelőzé Pétert, és előbb juta a sírhoz; És lehajolván, látá, hogy ott vannak a lepedők; mindazáltal nem megy vala be. Megjöve azután Simon Péter is nyomban utána, és beméne a sírba: és látá, hogy a lepedők ott vannak. És a keszkenő, a mely az ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön összegöngyölítve egy helyen. Akkor aztán beméne a másik tanítvány is, a ki először jutott a sírhoz, és lát és hisz vala. Mert nem tudják vala még az írást, hogy fel kell támadnia a halálból.”*

Újra olvasom azt a két verset, melyek meghatározzák a mai igei gondolatokat, az igehirdetés alapigétét, az előbb felolvasott szakasz 8. és 9. verséből: *„Akkor aztán bement a másik tanítvány is, a ki először jutott a sírhoz, és lát és hisz vala. Mert nem tudják vala még az írást, hogy fel kell támadnia a halálból.”*

Nagy szeretettel köszöntöm a gyülekezetet és az igehallgató testvéreket, húsvét vasárnapi, ünnepi istentiszteletünkön. Mai ígénk a Kalauzunk szerint is a feltámadás napjának, reggelének története, János írása szerint. Ne felejtjük el, hogy ő ott volt, és úgy ír, mint szemtanú! Ebben a felolvasott igeszakaszban háromszor olvassuk, hogy a húsvéti történet szereplői láttak. Először azt olvassuk: látta Mária Magdaléna, hogy a kő el van hengerítve. János is látta, Péter is látta, hogy a lepedők össze vannak hajtva, és a keszkenő is, amely a fején volt Jézusnak, egy másik helyen van összegöngyölítve. Azt olvassuk a felolvasott szakaszban, amikor Péter és János bementek – János saját magáról írja –, hogy „látott és hitt”.

Elgondolkoztam azon, hogy Mária Magdalénáról, aki először ment, és látta, hogy a kő el van hengerítve, nem olvassuk, hogy töprengett volna, mint a többi asszonyok, akik szintén a Jézus iránti szeretetből mentek ezen a hajnalon a sírbolt elé, még csak temetni az Urat. Ők azon gondolkodtak, töprengtek, hogy vajon ki fogja elhengeríteni a követ a sír szájáról. Máriáról azt olvassuk, hogy amikor odaért, akkor látta, hogy a kő el van hengerítve. Nem azért hengerítettetett el a kő a sír szájáról, hogy Jézus ki tudjon jönni, hanem azért, hogy a szemtanúk be tudjanak menni a sírboltba. Hogy megfogalmazódjon Jánosban az a megállapítás: „látott és hitt”. János innen számítja az ő hitét, és itt tesz bizonyosságot arról, hogy ő hitt. Bementek a sírboltba, és láttak.

Testvérek, a húsvéti feltámadás-történet arról beszél nekünk, hogy pontosan azt látták, amit nem láttak, amit nem láthattak: nem láthatták Jézus testét. Ők bizonyára azt szerették volna látni, hogy ott van a holttest, azonban nem láthattak,

csak külső jeleket. Arra utaló jeleket, hogy feltámadt: az összehajtott lepedőkben és keszkenőben. Ezért a tanítványok valami olyat láttak, amiről azt kell, hogy mondjuk, pontosan a lényegét, amiért odamentek, vagy amiért Mária Magdaléna is ment.

Elgondolkoztam azon, ha ez ma történne, ha Jézust ma temetnék el a szerettei, és gyászjelentést készítenének – nagyon sok gyászjelentésen olvasom, hogy „örök nyugalomra helyezük” –, de ez az örök nyugalom Jézus esetében, ha lehet így mondani, a harmadik napig tartott. Pedig hányan úgy gondolkoznak, amikor meghal egy szerettük, és el kell temetni valakit, hogy örök nyugalomra helyezük. Jó lenne ezt kitörölni a gondolatainkból! Senkit nem helyezünk örök nyugalomra, inkább, ahogy Kálvin mondta: „Az összeomlott földi porsátort átadjuk a temetőnek megőrzésre a feltámadásig.” Nem örök nyugalomra helyezük, vagy végső búcsút veszünk tőle.

Sokszor halljuk ezt: végső búcsút veszünk! Attól lehet végső búcsút venni, aki ugyan hitben halt meg, de a családtagok hitetlenek, mert akkor tényleg végső a búcsú, többet nem látják. De hogyha hitben élők temetnek egy hitben meghaltat, akkor nem vesznek végső búcsút tőle. Jó lenne ezt is a feltámadás igazságába és evangéliumának örömhírébe beállítani! Nem örök nyugalomra helyezük, mert ez a nyugalom nem örök. Ahogy Jóbnál látjuk az Ószövetségben, amikor azt mondja: majd az én porom felett megáll az én Megváltóm, mert tudom, hogy ő él! Pedig hol van még húsvét? Hol van még a feltámadás napja, története és örömmüzenete? És hit által, az Ószövetségnek ez a nagy szenvedője – de én inkább úgy mondom, nagy hívője – arról tesz bizonyosságot, hogy ő nem fog örökre a sírban nyugodni. A porai nem lesznek ott mindig, mert egyszer a Megváltó az ő pora felett is meg fog állni. Ahogy énekeljük az énekben: „És tetemim megépíttetnek, Bár veséim megemésztetnek” –, de hiszem, hogy feltámaszt az én Uram, Jézus Krisztus. A hitelenség gondolja azt, hogy a temető a halottak örök nyughelye.

Egyszer meghalt egy ismerősöm, nagyon fiatalon, balesetben, és amikor találkoztam az édesanyjával, elmondta, hogy milyen hatalmas síremléket állíttattak neki. Azelőtt itt, Budapesten, a fiúnak egy öröklakásra gyűjtöttek, és azt mondta: tudod, beletettük ebbe a pénzt, mert most már ez az ő öröklakása. Nem hiába nem tudtak megvigasztalódni, nem tudták könnyeiket letörölni az Úrral, mert úgy gondolkodtak, hogy az az öröklakás! Milyen jó, aki tudja, hogy a feltámadás csodája által a mi országunk mennyekben van, és vallhatjuk együtt: „Érzem, hogy az örök élet már e földön az enyém lett.”

Igen, azért láttak, mert Isten megengedte nekik, hogy lássanak. Nem magát a feltámadást, hanem annak kísérő jelenségeit, külsőségeit: elhengerített követ, összehajtogatott leplet. Ezek a feltámadásnak csak kísérő jelei, mert a feltámadás lényegéről és valóságáról nem ezek tesznek bizonyosságot, hanem az ige. Ezért olvasuk a 9. versben: de még nem értették az Írásokat, hogy fel kell támadnia a halálból. Milyen nagy üzenet ez testvérek: láttak és hittek, de még nem értették az Írásokat! Azt gondolhatjátok, hát hogy létezik ilyen? Hallásból van a hit, a hit meg az Isten ígéje által, ők pedig láttak és hittek, de még nem értették az Írásokat! Hát lehet az Írás nélkül hinni? Lehet az Írás nélkül hívő életünket valamire alapozni? Csak látszólag van ebben ellentmondás! Csodálatos harmónia van itt, hiszen Já-

TUDOM, AZ ÉN MEGVÁLTÓM ÉL

nos, Péter, meg Mária Magdaléna abban a korban látták az Urat, de mi már nem abban a korban élünk!

Az öreg János apostol le is írja a levelében: mi láttuk az élet Igéjét, kezünkkel érintettük, szemünkkel láttuk. De a következő nemzedéknek azt írja, hogy nektek meg hirdetjük. Tehát, ne felejtsetek el, hogy ők láttak és hittek! Nincs jogunk kétkedni abban, hogy valóban hitt János, úgy, hogy még nem értették az Írásokat, de ránk már nem ez vonatkozik, mert mi már nem láthatunk. Nem is kell, hogy lássunk! Ha a Bibliát kinyitjátok ennél az igénél, ezen a lapon, csak kicsit később fogtok találkozni azzal, hogy Jézus maga mondja Tamásnak: „Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak és hisznek.” Tamás még odamehetett Jézushoz. Megfoghatta a kezét, vagy odanyújthatta volna az ujjait Jézus sebeibe, amely árán meggyógyultunk, de ránk már nem ez vonatkozik.

Nekünk a feltámadás külső jelei már nem állnak rendelkezésünkre. Az Írás belső bizonyágtétele: a próféciák, az apostoli levelek bizonyága, a hitből hitbe, szívből szívbe terjedő evangélium az, ami bennünket meg kell, hogy győzzön, amely által valaki hihet! Milyen csodálatos, testvérek, hogy a következő nemzedékre már ez vonatkozik, hogy boldogok, akik nem látnak és hisznek! Igazat adnak az igének, és azt mondják: „mind igazak és ámenek, amik szádból kijöttek.” Ámen. Úgy van. Nem kétkedem benne. Akik láttak és hittek, azoknak is az Úr tette lehetővé mindezt. Tehát, nem azért hittek, mert láttak, hanem azért láttak, mert Isten megengedte nekik ezt látniuk.

Szeretném, ha látnátok, hogy Isten munkálta látás által a hitet János szívében is! Hiszen ne felejtsetek el, hogy az akkori kor emberei közül sokan látták, hogy Jézus feltámasztotta a halálból Lázárt. Látták a kenyérszaporítást, látták Jézus szenvedését, látták meghalni, azonban inkább ők mindezt csak nézték, de nem látták. Nem láttak a mélyére, csak a kísérő jelenségeket szemlélték. Nagy tanulság a számunkra, hogy a ma embere azt mondja: majd hiszem, ha látom! S az ige megtanít bennünket arra, hogy sajnós, ha a mai ember látna, akkor sem hinne. Hol olvasuk ezt? A Lukács evangéliuma 16. fejezetében, amikor Jézus azt mondja: „az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.” Ha látnának valakit feltámadva, esetleg azt mondanák, hogy a szelleme, vagy valakihez hasonlít. De Jézus azt mondja: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül támad fel.”

Ezen a mai napon áldjuk azt az Urat, aki ilyen bizonyító erővel, jelekkel és csodákkal vette körül a feltámadás tényét! Hiszen azt a követ nem tudták volna emberek vagy ezek az asszonyok elhengeríteni, csak mennyei erő tudta elmozdítani a követ a sír szájáról. A hit ezt látja be. A saját erőnkől nem tudunk hinni. Saját erőnkől nem megy semmi, nem tudunk megtérni, újjászületni. Saját erőnkől nem tudunk megszentelődni, mint ahogy tudják az asszonyok: saját erőnkől nem tudjuk a követ elhengeríteni. Saját erődből ne akarj hinni! Ez nem elhatározás kérdése. Ez nem olyan kérdés, hogy akkor én eldöntöm, hogy hiszek. Ide mennyei erő kell! Követ elhengerítő, elmozdító erő kell, ami ott van a hitünk útjában.

A Cselekedetek könyve 8. fejezetében olvassuk a szerencsen főember történetét, aki egy tanult, gazdag, sikeres ember, bár hordozza élete nyomorúságát, de ott van az akadály. Azt mondja: mi módon érthetném, hacsak valaki meg nem magya-

rázza? Látja a betűket, el tudja olvasni, de: „Érted is, amit olvasol?” „Hogy érteném, amíg valaki” – most hadd mondjam így – „el nem hengeríti a követ, lehetővé nem teszi, hogy értsen!” Ha Isten a követ elhengeríti, akkor az ember felfogja a menny titkait, Isten országának a dolgait, amit a testi ember nem érthet meg, mert bolondság neki. Miért? Azért, mert ott van a kő. Húsvét, a feltámadás története arról beszél, hogy nekünk olyan Urunk és olyan Istenünk van, aki az ilyen gátakat el akarja tenni az útból. Azért, hogy láss és higgy! Azért, hogy hallj és higgy! Azért, hogy higgy Krisztusban!

S egyszer csak boldogan mondja a komornyik, mikor az Írásnak erről a helyéről kiindulva, tudniillik, Ézsaiás prófétától kezdve hirdeti neki Filep a Krisztust: hát mi gát van akkor? Filep azt válaszolja: Ha hiszel, meglehet. Nincs semmi gát. Milyen jó szembesülni azzal, hogy húsvét azt jelenti, Isten engedi meg valakinek, hogy lásson és higgyen! Hogy érzékeljen és higgyen! Hogy megnyíljon az ige, higgyen neki, és igazat adjon az Úrnak, nemcsak ebben a kérdésben, hanem mindenben! Ilyen nagy szeretet viszi Mária Magdalénát a kételkedéstől a bizonyosságig, hogy először még csak azt mondja: ellopták az én Uramat; elvitték. Nem tudjuk, hova tették – így megy először a tanítványokhoz. Aztán, másodszor már a Jézussal való személyes találkozás örömeivel fut, és már ő maga mondja: „láttam az Urat!”

Hadd kérdezze meg tőlünk ma Isten: te hogy tudsz beszélni a feltámadásról? Te hogy tudsz beszélni másoknak húsvétról? Neked mit jelent Jézus Krisztusnak élő volta? Vajon te is bizonytalan vagy? De ha a trombita bizonytalan zengést tesz, vajon kicsoda készül a harcra? Vagy pedig úgy tudsz menni: láttam az Urat! Személyes találkozásom volt vele. Személyesen megszólított, néven nevezett, mert meg van írva: név szerint ismerlek téged. Engem megváltott és megszabadított!

Mária Magdaléna boldogan tapasztalja, hogy minden igaz. Amikor futott a sírhoz, és még azt gondolta, hogy Jézus halott, akkor lehet, olyan gondolatai voltak, hogy „akkor tényleg kaptam én bűnbocsánatot?” „Akkor Jézusnak volt hatalma engem megszabadítani az ördögnek minden fogságából, ha ő most maga is beleesett a halál fogságába?” „Ha most őt legyőzte az idegen hatalom, uralom, keresztre feszítették és meghalt, akkor volt neki ereje, hatalma ahhoz, hogy az én bűneimet elengedje?” És amikor megtapasztalta, hogy Jézus feltámadt – láttam az Urat –, akkor higgyétek el, az is benne volt, hogy igaz a bűnbocsánat, és igaz az elengedés is! És igaz a szabadulás is, ezért, „Mint a fecske ujjongok én. Halálban hevertem, de ő felemelt.”

Jézus feltámadásáról van szó, testvérek? Ó, mennyivel inkább Mária Magdaléna feltámadásáról, János feltámadásáról, Péter feltámadásáról, meg azóta sok-sok hívő feltámadásáról, akik feltámadásának ez a tanúbizonysága: amit Jézus az életében cselekedett, az az, hogy megbocsátván az én bűneimet, részesévé tett az üdvösségnek. Ez a feltámadás csodája! Az majd a ráadás, az majd egy későbbi – bocsánat – haszon, hogy egyszer majd a porom felett megáll. Ne felejtsük el, testvérek, hogy a feltámadás nem a tanítványok hitére adott válaszként következett be, hanem hitelenségük ellenére! Ez a református tanítás. Ha kell, kálvini tanítás.

Tehát, nem azért következett be a feltámadás, mert hittek, hanem azért, hogy higgyenek. Így mondja Jézus Tamásnak: „Ne légy hitetlen, hanem hívő!” Azért, mert minden Istentől indul ki. Ma hamisan gondolják némelyek, hogy minden az

TUDOM, AZ ÉN MEGVÁLTÓM ÉL

embertől indul ki; ő tér meg, és ő vall bűnt. Nem! Azt az Isten munkálja, aki elkezd bennetek, és véghez viszi. Aki adja Mária Magdolnának a vágyat, hogy húsvét reggelén induljon, még akkor is, hogyha sok mindent nem ért, nem tud, de megy és viszi tovább egészen addig, míg kimondja: láttam az Urat! Péterben és Jánosban ugyanígy végzi ezt a munkát Isten. Nem azért támadt fel Jézus, mert hittek, hanem azért támadt fel, hogy higgyenek.

Figyelitek, mennyire átszövi ezt a történetet a hitetlenség, a kételkedés? Bár ezt csak Tamásra szoktuk mondani, akár az egyházban, akár a világban, hogy „Tamás a kételkedő, meg hitetlen”. De nem vagyunk különbek mi sem, mint Tamás, vagy, mint az akkoriak. Tamás ki is mondja ezt: semmiképpen el nem hiszem, hacsak nem látom. Tehát, Isten munkája és akarata az, amely élő hitre juttatja, és azzal ajándékozza meg az övéit!

Húsvét ünnepén, valljuk meg, ott és akkor lesz fontos húsvéti hitünk, az Úrba vetett bizodalunk, élő reménységünk, ahol ez a hit hiányzik. Ott derül ki, hogy mi az, ami nincs. Ahol ez a hit eltűnik, ott elvesz minden. Ahol ez a hit megvan, ott meg kinyílik minden. Ott a jövő nyílik meg az ember előtt hit által. Ahol ez a hit eltűnik, hiányzik, ott pedig bezárulnak az ember előtt a menny titkai. Ilyen időt élünk, amikor hol nemzedékek nőttek fel hit nélkül. Valaki így mondta: ma már nem a tékozló fiakkal kell szembesülnünk, hanem a tékozló fiak unokáival is.

Egy hitetlen nemzedéknek, amelyből hiányzik a húsvéti hit, a Jézus feltámasztásába, életébe vetett bizalom, és az a bizonyágtétel, hogy „Jézus él, mi is élünk”, lehetetlen Istennek tetszeni! Ahol hiányzik ez a drága hit, amiről azt mondjuk, hogy örök és fő javunk, ennek a hitnek a drága kincse, akkor az ember, egy nemzedék, egy ország csak öngyilkos, önpusztító nemzedékké válhat! Ahol eluralkodik a hitetlenség, a reménytelenség; a mának élés lesz a fontos csak, azaz: együnk, igyunk, holnap úgyméghalunk; élvezzük ki az életet; ott összeomlik minden. Ahol ez a hit megvan, ott nem összeomlik, hanem kinyílik minden. Ott távlatokat lehet szemlélni.

Egyszer egy lelkipásztor halálos ágya mellett álltam, aki vagy hatvan éven keresztül hirdette, olvasta fel a húsvéti történetet. Én ott, a halálos ágyánál próbáltam neki ígéket mondani, vigasztalni és bátorítani, de állandóan csak azt hajtogatta nagy szomorúan, hogy „hát, meg kell halni”. Akkor szembesültem vele, hogy élő hit nélkül az ember számára nincs a halálnak örökkévaló oldala. Az a másik oldal hiányzik. Az az örökkévaló oldal, ami Pál apostolnál, meg a hívőknél megvolt. Hiszen Pál azt mondja, hogy kíván elköltözni és az Úrral lenni, mert az sokkal inkább jobb. Miért? Azért, mert ő a feltámasztott Úrral találkozott. Ő az élő Krisztussal találkozott! Őt az élő Úr szólította meg, és onnantól kezdve számára a halál csak elköltözés és az Úrral való lét.

Az előbb említett Jób ugyanezt vallja, mert az ő hitének van örökkévaló oldala. Az ő haláltudatának, hogy majd meghal, van egy örökkévaló oldala, azért, mert az ő Megváltója él. Ha valaki nem hiszi, hogy Jézus él és én is élek; az ő élete bennem dolgozik; az ő élete új életre hozott engem is, és örök életem van az ő nevében, annak az embernek a halál csak az evilági oldalt jelenti. Vagyis azt, hogy a halál megzavarja az ő földi életének élvezetét vagy kényelmét. Pedig figyeljétek meg, hogy az emberek mindent megadnának, hogy a haláltól megmeneküljenek,

vagy a halált késleltessék! Sok embernek azért rossz a halálra gondolnia, mert „majd nem fogom látni az enyéimet, a szeretteimet”, „még olyan jó lenne az unokát, a dédunokát látni!” A hívő meg azt mondja: persze, ez jó lenne, én is szeretném, de hát a halállal meg Jézust fogom látni! Meg van írva: „És látják az ő orcáját; és az ő neve homlokukon lesz.” Akit mindennap segítségül hívtam, akit szerettem, aki a bűneimet elrendezte a Golgotán, én őt fogom látni!

Tedd fel a kérdést velem együtt, testvérem, húsvét ünnepén: van-e a te haláloznak örökkévaló, mennyei oldala és fénye, vagy pedig csak az evilágit sajnálsz? Sajnálsz itt hagyni azt, ami körülvesz téged, azért, hogy megnyerd azt, ami odaát vár rád? A hitetlenek felé tehát ezt üzeni a húsvét: vedd az Írást és higgy! Vedd és olvasd! Ott van a tudósítás, ott van Jézus Krisztus élete leírva. És mit üzen a hívők felé? A hívők felé meg azt üzeni, hogy még a hitünk sem épülhet tudatlanságra. Nemcsak a hit a kérdés, hanem a tudatlanság is. Pál apostol írja a Thesszalonikabeliekhez írt 1. levél 4. fejezetében: „nem szeretném testvéreim, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől.” Már nem azt írja, hogy higgyenek a feltámadásban, mert tudja, hogy a hitükkel nincs baj. Ott a tudásukkal volt baj. És mi fakadt a tudatlanságukból? Az, hogy bánkódtak az elhunytak felől. Pál azt mondja nekik: ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük!

Nekünk, lelkipásztoroknak, akik sokat temetünk, borzasztó azt látni, hogy némelyek úgy búcsúznak, hogy nincs reménységük. A hívőket meg élő reménységre hozza Isten, úgy, ahogy Péter apostol mondja: élő reménységre, Jézusnak a halálból való feltámadása által szült minket. Ha hisszük, hogy Jézus feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten előhossa az elhunytakat, Jézus által, vele együtt. Akik akkor élünk, elragadtatunk, és így mindenkor az Úrral leszünk. Itt nyílik meg ez a perspektíva, testvérek! Itt lesz valós ez a jövőkép! Itt lesz igazolt Istentől, amit felvázoltak az Ószövetség szentjei, prófétái a maguk lelkiületével és a Lélek által! Itt lesz realitássá, kézzelfoghatóvá, éppen húsvétkor, Jézus Krisztus feltámadása által! Azt olvassuk: de még nem értették az Írásokat.

Befejezésül hadd olvassam, amit Kálvin mond erről, amikor ezt az igét magyarázza: „Összegezve megállapíthatjuk, hogy az Írás tanítása annyira teljes és minden vonatkozásban tökéletes, hogy ismeretének hiányával kell hitünk minden fogyatékoságát magyaráznunk.” Tehát, miért van a hitünknek fogyatékosága? Azért, mert nem hiszünk az Írásnak vagy nem értjük az Írást. Ezért boruljunk oda az Úr elé mindig, testvérek, és kérjük: te fejtsd meg nekünk, te hű szíveknek Atyja, mert a bölcs nem fejt meg törvényedet sosem! Te fejted meg nekünk. Ezért, a hitetlenek felé a húsvét azt jelenti: higgy az Úr Jézusban! A hívők felé pedig azt jelenti: kérd velem együtt: Uram, növeld a mi hitünket! Növeld a mi Írás-értelmezésünket, hogy a Biblia legyen hitünk és életünk zsinórmértéke, mert hitünk minden fogyatékoságát az Írás ismeretének hiányával kell magyaráznunk.

Áldott legyen Isten, aki munkálta a feltámadást, és aki ezt az örömhírt a világba akkor belekiáltotta asszonyok és a tanítványok által! Jézus elküldte az övéit, hogy ezt hirdessék minden teremtménynek. Ő az, aki megbíz téged is ezzel, miután személyesen meggyőződted, hogy ő él. Azért, mert élő Urad lett Jézus, velem együtt te is hirdesd: a Szabadító elközelgetett!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, ha most együtt lenne a gyülekezet és úrvacsorára készülnénk, akkor feltennénk azt a kérdést is, hogy „Hiszitek-e, hogy Isten, aki feltámasztotta az Úr Jézus Krisztust, általa minket is feltámaszt a halálból, és halandó testünket halhatatlanságba öltöztetve átvisz az ő örök dicsőségébe?” Köszönjük, hogy ma is ezzel kell szembesülnünk, hogy mit válaszolunk erre, bár még nem jöhetünk össze úrvacsorázni. Vajon szívünk teljességéből mondjuk-e: hiszem és vallom, hogy feltámasztottad az Urat a halálból, Jézust, és bennünket is kihoztál a bűn mélységéből! Ahogy Mária Magdalénát, megajándékoztál új élettel és hittel, egyszer még ezt a halandó testünket is halhatatlanságba öltöztetve átviszed az örök dicsőségbe.

Köszönjük neked, Urunk, hogy mióta Jézus feltámadt, egészen bizonyosak lehetünk benne, hogy igaz az Ige. Minden igaz, amit kijelentettél. Engedd, hogy ez hálára sarkalljon bennünket, de sarkalljon bennünket óvatosságra is és szent félelemre! Azért, mert ha minden igaz, amit mondasz, akkor igaz az Ige ítéletről, ítéltre való eljöveteledről; igaz az Ige a kárhozatról is. Engedd, hogy boldogan köszönjük meg, igaz az Ige, amely bemutatja nekünk az üdvösség honát, a mennyek szép hazáját! Hadd lássuk meg ezen a mai napon, mennyire vágyik oda a szívünk, és mennyire vagyunk készek arra, hogy ez bármikor megtörténjen, hogy elviszel minket innen a földről!

Urunk, ezen a mai vasárnapon, amikor olyan sok szomorú hír is körülvesz bennünket, olyan sok családban van gyász, fájdalom, szomorúság a járvány miatt is, kérünk téged, hogy még inkább hirdettessék mindenütt az örömhír, az élet Igéje, maga az élet, mert az maga Krisztus! Köszönjük, hogy ma is igaz, hogy Ő a feltámadás és az élet, és aki csak él és hisz, az soha meg nem hal. Kérünk téged így a gyülekezetért, erősíts meg bennünket hitünkben, hogy igazat adjunk az Írásnak, az Igének, és legyen mindennapi életünk zsinórmértéke a Szentírás! Hadd kérjünk téged a gyászolókért, azokért is, akik ezen a héten búcsúztak szeretteiktől! Nekik is adj élő reménységet, Urunk, és kérünk, hogy szeretteik összeomlott porsátorát, földi maradványát csak ideiglenesen helyezzük el a temetőbe, mert a hívők a halál pillanatában hozzád költöznek!

S kérünk téged, Urunk, a betegeinkért. Köszönjük, hogy imádkozhatunk. Mutasd meg a te hatalmadat, erődöt, nagyságodat, fenségedet felettük, Urunk! Köszönjük a gyülekezet sok-sok imádságát, hogy előtted leborulva tudunk könyörögni súlyosan beteg testvérünkért is. Kérünk, adj jobbulást, és hadd látszódjon meg a te műved a te szolgálódon! Kérünk téged, Urunk, hogy te gyógyíts bennünket is valóban! Hitünk hiányosságait pótolj ki az Írások által, hogy lássunk mindent világosan és tisztán, hitben és reménységben!

Maradj velünk, drága Urunk, hűséges Pásztorunk, és áldd meg az ünnepet a mi számunkra, szeretteink számára és az egész gyülekezet számára! Köszönjük, hogy meghallgatsz bennünket.

Ámen.